

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt XV. Institutorum Monasticorum varietatem, nihil officere Christianæ
libertati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

laudatur, & ipsæ laudes, Alleluia sunt. Quid igitur est, quod instituta mirantur frequentiora ieiunia, quando hoc & ad salutem nostram accommodatissimum, & temporis, quo sponsi præsentia caremus, congruentissimum reperitur? Ideoque cum in literis Evangelicis & Apostolicis præceptum esset (quemadmodum Augustinus ait) ieiunium; quibus autem diebus oporteret ieiunare, præcepto Domini vel Apostolorum, non esset in iisdem literis definitum: intellexerunt Ecclesiæ præfecti, id sibi relictum esse, ut ea in re, sicuti & in modo ieiunandi, certum præscriberent ordinem, qui à subditis seruaretur.

Epist. ad Casulanum.

CAPVT. XV.

Institutorum Monasticorum varietatem, nihil officere Christiana libertati.

QVOD autem propriè pertinet ad instituta monastica, suam hinc Bernardus causam tueatur. Eos enim alloquens, qui de multitudine varietateque præceptorum querebantur, si ea cōscientias subditorum, quemadmodum Bernardus docuerat, obligaret: hinc vos, inquit, sumentes materiam siue occasionem argumentandi, asseritis, si hoc cōstiterit, ut iussa hominum quælibet, vel instituta, diuinæ auctoritatis pondere æstimanda sint, hominem sub homine aut vix aut nequaquam posse saluari, cum in tanto cumulo mandatorum, quæ Prælati etiam per incuriam sæpe præcipiunt, interdum non præuaricari, aut difficile admodum, aut omnino impossibile videatur. Et quidem nõ nego difficultatem tantæ inesse perfectioni, sed cum ipsa corde imperfecto præsumitur. Porro imperfecti cordis, & infirmæ prorsus voluntatis indicium est, statuta seniorum studiosius discutere, hæerere ad singula quæ iniunguntur, exigere de quibusque rationem, & malè

Lib. de præcep. & dispens.

malè suspicari de omni præcepto, cuius causa latuerit nec vnquam libenter obedire, nisi cum audire contigerit quod fortè libuerit, aut quod non aliter licere se expedire monstrauerit vel aperta ratio, vel indubitata auctoritas. Delicata satis, imò nimis molesta est huiusmodi obedientia. Non planè hæc illa est quæ ex regula traditur, obediētia sine mora: disputare profectò hoc est in astu cordis, non in auditu auris obedire. Istiusmodi ergo carnalem animam non modò premi sed etiam opprimi pondere præsumptæ perfectionis necesse est: quia non potest portare caro infirma, quæ solus spiritus promptus experitur iugum esse suauis & onus leue. Christi quippe iugum & onus est, & omnino importabile, nisi Christi æquè Spiritui. hinc itaque si dicitis legem regulæ subintrasse, vt abundatè delectum, verum dicitis. Cæterum culpa hæc, non est dantis legis, aut dantis legem, sed improvidè profitentis, & impiè præuaricantis. Mandatum quidem sanctum & iustum, sed tu te noris esse carnalem, venundatum sub peccato. Verùm hoc antè providisse debueras, quæ turris huius Euangelicæ non priùs iaceres fundamenta, quàm sedens computares, si haberes sumptus ad perficiendum. Nunc autem quid restat, nisi vt aut correctus obedias senioribus, aut confusus audias ab illis senioribus: Hic homo cœpit ædificare, & nō potuit consummare? Hæc Bernardus. Multa igitur esse fatemur & varia præcepta monastici instituti; sed eiusmodi, quæ obseruata, perfectionis studium mirè promoueant, quæ peccata innumera, quibus in seculo proclini polluimur, excludant: quæ conducant ad pleniorē diuinae Legis obseruationem, in qua omnis Christianæ virtutis progressio atque consummatio est: quæ ipsa varietate sua, bonas mentes & voluntates instruunt plenius, præbentque illis scientiam vilem, cui se conforment: cuiusmodi instructione, propter varios vitæ casus,

casus, & ignorantias nostras atque infirmitates, indigemus: quæ viam in cælum verè expeditam & munitam reddant: quæ denique nemini graua videantur, nisi qui adhuc Spiritum Christi ad eam mensuram nõ habet, qua veraciter amatur, & toto corde quaritur Christianæ vitæ perfectio. Sed etsi aliquantam initio molestiam exhibeant, duraq; eius instituti tam multa vincula videantur: tamen eos postea quos salubriter constrinxerint, mirè liberos dimittunt. atque id proprium habet Christi iugum, veræque sapientiæ disciplina. constringit, vt laxet: premit, vt leuet: seruitutem quandam carni facit, vt spiritus pariat libertatem. At voluptas mundi huius, id est, seculi & diaboli iugum, habet omnia contraria. blanditur, vt noceat: laxare videtur, vt amarissimè cõstringat: pollicetur libertatem, vt inextricabilis vincula seruitutis iniiciat. Ac præclare quidem Augustinus in Epistola quæ scripta est ad Licentium, describit quid intersit inter iugum & vincula sapientiæ, & iugum ac vincula mundi huius. Sapientia (inquit) quos primò alligauerit, & exercitatoriis quibusdam laboribus edomuerit, soluit postea, liberatísque sese donat ad fruendum. Et quos primò temporalibus nexibus erudierit, post æternis amplexibus alligat, quo vinculo nec iucundius, nec solidius cogitari quicquam potest. Prima hæc, aliquantulum dura esse confiteor: illa verò vltima, nec dura esse dixerim, quæ dulcissima sunt; nec mollia, quæ firmissima. Vincula verò huius mundi, asperitatem habent veram, iucunditatem falsam; certum dolorem, incertam voluptatem: durum laborem, timidam quietem; rem plenam miseriam, spem beatitudinis inanè. Hactenus Augustinus loco memorato.

Epist. 39.

CAPVT